

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

11. fejezet

Vér, Hamvak,
s Könnyek

Hans és Rya már maga mögött hagyta a Matchmaker még mindig füstölgő roncsát. Az alkony fénye, a hevesen izzó lángnyelvek egyre csak a Köztársaság bukását hordozták magukban. Ezt a napot, mely bizonyára emlékezetes marad majd az egész hátralevő életükben. S egyben az utolsónak is ígérkezik.

- Tudod – törte meg Hans a feszültséggel teli csendet. – Már korábban is elég egyértelműnek látszott, de tudni akarom. Működött volna?

- Mindenképpen – fordította felé Rya halványkék szemeit, melyek enyhe örömet, tán egy széles mosoly keserű maradványát idézték. Mintha már mindketten elfogadták volna, hogy Darth Xesh megölése az utolsó tettük lesz majd.

S bizonyára így is történt.

- Miért nincsenek örök? – vetette fel a lány a nyilvánvalót, ahogy szokta. És ez tényleg különös volt, hiszen egy Sith palotája előtt baktattak. Hogy maradhatott őrizetlenül egy ilyen fontos hely bejárata? De hamarosan beléjük is hasított az igazság.

Belépve a hatalmas, fenyegető ábrázatú épületbe, egyetlen nyitott ajtó várta őket, mely egyenesen a turbóliftbe is vezetett. *Könnyebb dolgunk már nem is lehetne?* Gondolnál az ember, mikor percek alatt az Erő zavarától leginkább hemzsegő szintre emelkednek, pontosan a száz-huszonharmadik emeletre.

- Ez túl könnyen ment – jegyezte meg Hans, tábornok lévén meglehetősen könnyű szerrel adta magát az ellenség karmai közé, már ha igaznak bizonyul a legszörnyűbb sejtése. Sajnálatos módon ez eddig mindig be szokott következni, ezért sem értette azt, mit a következő meglepő pillanat hozott. A préda egyszerűen csak idetévedt.

A lány hirtelen egy szürkés árnyalatú, frissen csiszolt páncélzatot viselő alakra lett figyelmes. Az éles hegyű fénykard, a sárgás, velejéig romlott tekintett méltán tudatta vele, hogy az ellenfél, ki ellen jöhet, hogy szinte már megszületett, maga Darth Xesh, egymaga sétált ide. Ez látszólag minden logikának ellentmondott, hisz a Sötét Oldal követei nem épp a becsületükről híresek, s ezt a sith összes többi cselekedete is teljességgel alátámasztja. *Akkor miért jött ide egy regimentre való katona nélkül? Hisz a diadala küszöbén állt... miért kockáztatná a vereséget?*

- A kis Rya Venn – mormogta a férfi fogai között oly fenyegetően, hogy a lány vérében menten megfagyott a vér. Hisz miért pont őt szólítja meg, mikor ott van mellette Hans, a mestere? – Sejtettem az érkezésedet.

- Akkor a sírodat is megástad már? – vágta hozzá dacosan a twi'lek.

- Milyen bátor, ez tetszik. Hát még mindig nem fogtad fel, hogy nagyobb terveim vannak veled? Hogy te nem csak egy kislány vagy a Tatooine-ról? – *honnan tudja ezt?!* – Neked a sors nem a megölésedet szánta. Épp ellenkezőleg: a szolgálatomat.

- Hogy neked mekkora pofád van – nevetett fel a lány, elvégre ők ketten vannak, Xesh pedig egyedül. Hans korábban is legyőzte, s most ő is itt van mellette. Tehát a sith hiába beszél össze-vissza, egyszerűen nincs esélye. – Sebaj, minél magasabban száll valaki, annál mélyebbre megy benne a pengén. Neked legalább a gerincedig.

- És még mindig harcias vagy és vakmerő... ez szinte lenyűgöző. Meg kell kérdezmem, ezt a viselkedésformát Myra tanította neked?

- Őt honnan ismered? – eközben szemei majdnem kiugrottak a meglepetésében.

- Ez lényegtelen. Mondjuk úgy, csiripelte az Erő – a lány a vakmerő találgatásával már olyan mélységekig ment, hogy egy pillanatra azt hitte, Sigil áll előtte. De neki egyáltalán nem ilyen volt az arca, sem a testalkata, valamint a kora sem volt épp a megfelelő, ahogyan a hangja és a tekintete sem. Tehát bárki is ő, bárhonnán is jött, soha nem ismerte. Tán Sohta mester még régebben rúghatta vele össze a havat.

De csak talán, hisz nem tud róla, semmit sem.

- Elég volt a szófecsérlésből, fejezzük be! – csattant fel végül harciasan. Még csak az hiányzott, hogy a sith akkora lyukat beszéljen a hasukba, hogy már átmenekülhet rajta a Fővárosig. *Elvégre ketten vannak egy ellen, miért is nem küzdhetnének meg itt és most, eldöntve a galaxis sorsát, mindörökre?* (na jó, Sidious-ig).

- Ahogy akarod, ifjúhölgy. Bár ez koránt sem lesz sem te, sem az én végem. Mi együtt fogjuk uralni a galaxist, mint mester és tanítvány. Hans pedig... hasznos segítő lehet, ha most rögtön leteszed a fegyvert.

- Letenni, hisz mi vagyunk fölényben! Te add meg magad!

- Vagyunk? – nevetett fel a férfi, értetlen homlokráncolást színelve. De úgy játszva, hogy a lány felismerje a színjátékot. – Nem-nem drágaságom, mi ketten vagyunk ellened – ekkor biccentett egyet a sith, a fémes páncélja élesen bele is mélyedt a szándékosan fedetlenül hagyott bőrébe, de azon mégsem mutatkozott sérülés. Ez a ruházat úgy tüntette fel Xesht, mintha sebezhetetlen lenne.

Rya döbbenten szemlélte, ahogyan Hans előhúzta a fényszablyáját, majd a hátát az esküdt ellenfeléhez fordítva lépett egyet. S az ő nyakához szegezte a sárgásan izzó pengét. Eleinte szóhoz sem jutott szegény, annyira megrázta az egész. A mestere... a példaképe... és még csak nem is ellenkezett. Mindvégig ellenük volt, a nap minden egyes percében a Birodalom malmára hajtotta a vizet. Zaelon mesternek volt igaza, az egész idő alatt. És ő kész volt mindenét odadobni az ellenkezőjéért.

Immár el sem hitte, mily ostoba volt és félrevezethető...

- Térdre, Rya Venn! Borulj le az új mestered előtt! – harsogta Xesh diadalittasan, egy erőteljes kézmozdulattal félretaszítva a segédjét, vagy éppen a lány egykori mesterét, majd széles mosollyal az arcán várta a pillanatot.

A twi'lek egyszerűen ledermedt a látottaktól, a fenyegetettségtől, a tévedésétől, mindentől. Sorra csak az elmúlt dolgok eseményei jártak az elméjében, hogyan jutott ide, egyáltalán miért kelt útra a galaxis megmentésére. Nem értette, ennyi minden után miért itt, a siker kapujában kell mindennek véget érnie. Ám ekkor mégis felötlött neki valami, amiért bármire hajlandó lenne, egy esemény, melyért bármit megfizetne:

A testvére, Annie Venn.

- Soha! – kiáltotta a toroka szakadtából, majd hátra szökött. Olyan távolságra az ellenfeleitől, amennyire csak megtehetette. Ezúttal nem egyenesedett fel, inkább megvárta, míg a lábai a talajt érik, majd az oldalsó harántterpeszt tartotta a legjobb kiinduló helyzetnek. Bal kezével a talajt érve, a jobbal pedig a fénykardját a markához eresztve az Erő segítségével. A felállás érzékeltén, menten védekező állásban bontotta ki a zöldesen izzó pengét. Dacos szemeit rögvest Xesh gyűlöletben égő retinába mélyesztette, s a halványkék szempár mindössze egyetlen üzenetet sugallt:

Gyere csak, gyáva féreg!

- Óh, milyen elegáns – rázta meg a röhögés alaposan a sithet. – Egyedül az egész Birodalom ellen, mi? Te aztán alapos kín lehettél a mestered hátsófelében... – rövidesen Hans felé fordította a tekintetét, ám ekkor rájött, az túlságosan is közönséges megoldás lenne. Inkább a saját, egyedi módszereivel kívánt élni.

Lassú, mély és legfőképp rettenetes léptekkel kezdett közeledni a lány felé, aki szinte már várta a felé közeledő penge lesújtását. Teljesen felkészült, tökéletesen készen állt az utolsó párbajra, akármilyenek is legyenek az esélyek. Csak épp arra nem számított, hogy a soron következő pillanat szinte sosem hozza azt, amit kellene, vagy éppen számíthatna rá. Legalábbis a feje felé éles szögben közelítő droidalkatrészt egy emberöltő alatt sem sejtette volna meg, míg nem találkozik vele a tekintete.

Ezt a viszonylag apró, jelentéktelen fémdarabot úgy szelte ketté a fénykardjával, mint egy agyaggalambot szokás egy mesterlövésznek. S meglehetősen fel is bátorodott, amint a kicsiny fémdarab két részre hasadva, legbelül még mindig lángforrón izzva érkezett a talajra. Valami nehezebbre számított.

- Na mi van, „nagyúr”? Csak ennyit tudsz? – maga a pillanat annyira magával ragadta az elméjét, hogy észre sem vette a soron következő fenyegetést. Mint azt megtudta, az a kis csekélység nem volt több egy gyermekded elterelésnél. A valós veszélyforrás úgy százszor akkora volt, pontosabban egy asztali szekrény méretével vetekedett, és egyenesen felé szelte a baljós levegőt. Már nem maradt ideje elugrani, alaposan rászedte a sith. Aki örömteli szemekkel kísérte figyelemmel, ahogyan a vaskos fémtömörület egyszerűen elgázolja a lányt, majd egészen a szemközti falig taszítja, ahol egy újabb puffanás és egy éles recsenés hangja következett.

Ennyi volt a végső párbaj.

- Meg kell hagyni, ennél még én is többre számítottam – mosolyodott el Xesh, szép lassú léptekkel közelítve a prédája felé, Hans pedig csak szóltanul követte. Mindketten azt hitték, innentől már nem lesz más dolguk, mint Ryát bevinni egy cellába, aztán addig gyötörni, míg végleg az átállásra nem adja az elméjét. Ezzel a teóriával csak egyetlen probléma volt, ugyanis előre ittak a medve bőrére.

A twi'lek nem volt a fémes bútordarab mögött, tulajdonképpen sehol sem.

- Ez hogy lehetséges? – törte a fejét a sith idegesen, ennek látszólag semmi értelmét sem látta. Hiszen senki sem válhat kámforra egy ütéstől, az lehetetlen.

- Beugrott a szellőzőbe – magyarázta meg Hans rutinból az elsőre különösnek ható esetet. – Ez a lány olyan, akár ez atléta, valami hihetetlenül hajlékony és gyors. Amíg arra szekrényre figyeltünk, biztos kinyitotta a szellőzőt az Erővel, és egyszerűen beszökellt rája. Nézd, mester, még nyitva is hagyta maga után!

- Hmm... – vakarta a kopasz fejét Xesh. – Valóban igazad volt, ő tényleg a hasznunkra lehet. Bárcsak korábban is elkaphattuk volna... hol ér véget a járat?

- Nincs sok elágazása, két végén, ha kijöhet.

- Akkor az egyiknél te, a másikon én állok majd.

Egyedül szelve a sötét szellőzőt, Rya olyan félelmet és elkeseredettséget élt át, mint még soha életében. Finom bőre még a Hothon történt kiruccanáskor sem remegett ennyire, az izmai nem is remegtek még ily rettenetes mértékben. A saját mestere és egy sith nagyúr ellen egyszerűen nincs esélye. De mégis... valahogyan

vennie kell az előtte tornyosuló akadályt, máskülönben valóra válnak a Damachuson látottak. Elbukik a Lázadás, meghal Annie, elpusztul minden, mi valaha is kedves volt számára abban az életében. De ez az énje, az mit sem számít már. Neki végképp befellegzett, hiszen, ha győzedelmeskedik is, a többi sith azonnal megöli majd.

Egyre inkább ráeszmélt, hogy itt és most még csak veszteni valója sincsen, mégis olyannyira retteg a jövőtől, mely minden bizonnyal már nélküle íródik tovább, egy merőben más végkifejlettel. Amit Xesh mondott, egyértelműen bizonyítja, hogy az idő szövete nagyon is képlékeny, ide-oda lehet cikázni az idősíkok közt. Már tudta, hogy Serkesh ezért küldte ide, a társaival egyetemben. Meg kell állítania Xesht.

De hogyan cselekedhetné meg, amit nem lehet?

Derült égből érkezett villámcsapásként érte a tudat, miszerint véget ért a járat, melyben végig nyílegyenesen haladt. Ahhoz képest nagyon is rövid volt. Látszott az elsietett kontár munka eredménye. *Bárcsak ne így lenne...* akkor még viszonylagos biztonságban haladhatott volna egy ideig, tán kiötölve egy okos tervet.

Viszont már nem tehetett semmit ez ügyben, csak remélhette, bevillan neki valami az utolsó pillanatban, mint a legtöbb ehhez hasonló helyzetben.

Alig tette ki a lábát a járaton, máris egy birodalmi katona meresztette felé a tekintetét. A lánynak nem volt más választása. Ugrott egyet, majd a birodalmi mellkasába állította a fénykardját, s ekkor belehasított a tudat, miszerint valaki már mögé is termett. Nem tudta miért, de hatalmas kő esett lesz a szívéről, mikor Xesh éles, fenyegető arcvonásait látta maga előtt. Legalább nem egy sebes sugárnyaláb végez vele, hanem még elszaladhat, messze maga mögött hagyva a sithet.

És fogócskázik... – fogta fejét a férfi a gondolatai közt, miközben soha nem látott sebességgel eredt a kicsiny twi'lek után, ki tényleg valami élsportolónak számíthatott, mert két folyosó után szem elől tévesztette. De nem az Erő elől, azzal még hosszú távon is könnyű szerrel követhette. Éppen csak azt nem értette, hogy mit remél ez a szerencsétlen, amikor minden az ő csapataitól hemzseg. Úgyis elkapják.

Az egyetlen dolog, ami Ryát vezérelte, a kétségbeesés. Oly sebesen hajtotta, oly agresszív sújtásokra készítette, hogy az még saját magát is meglepte. Az egyik útjába akadó birodalmi szinte két egyenletes félre vágta a pengéjével, míg a másik tüzet nyitott rá. De a vörösesen izzó lézernyaláb nem érte, nem is érthette el a lányt. Egyszerűen megakadt a zöldesen izzó plazmatornyon, majd egyenesen a férfi képébe pattant. A soron következő – szám szerint a harmadik – katonával már könnyebb dolga volt. Az csak meredten bámult maga elé egy ideig, aztán már csak arra eszmélt, hogy egy fényszablya áll ki a hátából, méghozzá a gyomrán át érkezve.

S a lánynak felötlött a képességei eddig meghazudtolóan hatékonyan véghezvitt mozdulatai pillanatában, hogy minek fut egyáltalán?

Xesh már egyedül van, s egyébként sem menekülhet előle.

Tehát bármennyire is keserű számára beismerni, de a gyakorlatilag a nullához közelítő esélyeinél sosem kaphat többet a sorstól. Nem ezen a napon, amikor egy finom tortát kellene kóstolnia az étkezdében, nem pedig hősi halált halnia egy istenverte felhőkarcolóban, amire rávésték, hogy palota. De az élet már csak ilyen, az Erő már csak ilyen. Ebbe mindenképpen bele kellett törődnie.

Még tett néhány röpke léte, majd szép lassan megállt, s szembefordult az ellenfelével. Darth Xesh épp akkor érte el, mikor a folyosó azon része felé meredtek halványkék szemei. Nem meglepő módon, mintha a sith szemei táncot jártak volna. Az eszeveszett lihegéséből ugyanis az tisztán látszott, hogy ő nem futásra termett.

De gyilkolásra már annál inkább.

- Alábecsültelek, ifjú hölgy – mosolyodott el a férfi. Érezte, hogy Hans sem járhat messze, valamint immár nagyon is veszélyesnek vélte a lányt. Aki így tud futni és ugrálni, az könnyen komoly sérüléseket okozhat, még neki is.

- Ezt bóknak, vagy utolsó szónak vegyem? – csattant fel a lány, tökéletesen játszva a bátor, daliás jedi szerepét. Mikor kocsonyaként reszketett legbelül.

- Egy tanítványtól... – vakarta a kopasz fejét, széles, bizakodó mosollyal az arcán. – Két jókora pofon közti szünetnek. Mit gondolsz, készen állsz a második menetire?

- Mindig az utolsó a legjobb – vágta rá látszólag közömbösen, majd újfent védekező állásba fordította a kardját. Így legalább egyszerre csak egy ellenféllel kell elbánnia. Ráadásul, ha végez vele, akkor már nem számít, hogy mit tesz a mesterével. Akár meg is adhatná magát, akkor is halál fiai lesznek mindketten.

Egyáltalán nem számított rá, hogy a megannyi birodalmi harcos közt, kik sakálként álltak körbe a párbajozni készülő feleket, Hans is odakeveredik. Egy haragos mozdulattal beszökellve a harctérre, ismételten a sith mellett kibontva a fénykardját. Xesh is hasonlóképp cselekedett. Két szilaj penge meredt egyetlen egyre. Ráadásul a lány kénytelen volt a többi páncélozott harcosra is odafigyelni. Ez szemmel láthatóan zavarta a koncentrációban. A halványkék szemek ide-oda ugráltak a folyosón.

- Nyugi, ők nem bántanak – próbálta ténylegesen megnyugtatni a sith, az esküdt ellensége. Tudta, hogy ennek a harcnak kardok és nem sugárvetők viadalán át kell eldőlnie, ez így lett elrendelve. – Ők csak gondoskodnak róla, hogy egyikünk se szarja magát össze és kezdjen menekülni. Ez az oroslánok és nem a nyulak mezeje.

- Akkor miért nem állsz ki velem, szemtől-szemben? – próbált a szó kiforgatásával szinte már kétségbeesetten előnyhöz jutni Rya. Kezdetől fogva nem remélt ennek valami sok sikert, de azért megpróbálta, hátha összejön. – A nagy Darth Xesh, a Sith egyetlen igaz nagyura nem bír el egy kislánnyal?

- Te bolond, nem én... – kezdett bele valamibe a sith, amikor történt valami, melyre még az Erő is későn figyelmeztette, valamennyiüket. Venn nem tudta, hogy mi, vagy ki okozhatta a robbanást, mely letépte a fejük fölül a fedelet, a fél felhőkarcolóval egyetemben. Csak hatalmas lángnyelveket és fullasztóan gomolygó füstfellegeket látott, valamint észrevette, hogy mindenki elkezdett rohanni az életéért az ellenséges katonák közül, és mindkét ellenfele kitért az egyensúlyából. Hármuk közül egyedül ő tudott rendesen is megállni a kecses lábain, amit leginkább a tökéletes elhelyezkedésnek köszönhetett. Ekkor egy újabb és egy újabb robbanás következett.

Ezek felől sem tudott semmit, mindössze azt tudta, hogy bármilyen csábítónak is hat a helyzet egy kiadós ámokfutásra, ezúttal nem teheti meg. Hiszen az első értehetetlen esemény nem csak a tetőt, de még az oldalfalat is letépte, valamint a talaj sem maradt meg teljes egészében. És mindkét ellenfele legalább fél másodpercig fogja még találgatni, hová is helyezze a lábát, így bőven jut ideje egy

erőlkésre. Az egyetlen nehézség a választásban akadt, Xesh távolabb állt a fémes talaj legközelebbi hasadásától, de ő volt a legfőbb ellenfele. Viszont Hanst már biztosan letaszíthatná, és ha a mestere is, de ezt mindenképp meg kellene tennie, ha nem általa akar meghalni. Egy szempillantás alatt meghozta a döntését.

Az egykori tábornok, immár Xesh segédje úgy vágódott a szemközt akadó, még mindig ép falrésznek, mintha csak egy papír fecni lenne, majd a fémes talaj egyik átforrósodott hasadásán keresztül már tova is tűnt az alatta tátongó mélységben.

- Na látod, megy ez neked! – gúnyolódott a szerencsés véletlensorozatot éltetve, mely, ha az életét nem is mentette meg (legalábbis egyelőre), de legalább adott némi esélyt a sith ellen, kinek éktelen haragjában szinte már szikrákat hánytak a szemei. Egy pillanat alatt beletörődött, hogy egyedül kell megvívniuk. Persze sokkal erősebb nála, mind az Erő, mind a kardforgatás terén. *Szóval miért is ne?*

- Ostoba, hát nem látod, hogy nincs esélyed? – harsogta a férfi mély torokhangom, majd kibontotta az idő közben valami miatt kikapcsolt fényszabályját. A vörösösen izzó penge fenyegetően, ádázul meredt a zöldesen ragyogó felé.

Elérkezett a Jedi és Sith közti újabb véres ütközet.

- Mondták már – rántott vállat a lány, mintha mi sem lett volna különösebb egy nála négyszer-öttször erősebb sith legyőzése, majd átvette a kezdeményezést. Myra mester gyakorlatai óta nem vívott élő, fénykarddal rendelkező ellenféllel. S ami azt illeti, olyannal még sosem, ki kész lett volna keresztülszelni egy erélyes mozdulattal. Mégis kecsesen, s legfőképp határozottan indított. Az oldalról, enyhén meredek szögben érkező csapást Xesh könnyű szerrel védte, azonban nem számított a cselre.

Rya sosem a kardban látta a győzelmet, az mindig csak az eszközt, az elterelést szolgáltatva számára egy ilyesfajta ütközetben. Sohta hozzászoktatta, hogy az ellenfele mindig fél kézzel képes legyőzni őt, ha csak fénykarddal cselekszik. Így amint szikrázni, sercegni kezdett két plazmaveszedelem, már oldalba is rúgta az ellenfelét, aki kénytelen volt szembesülni a ténnyel: túlságosan is vastkos, merev vértet viselt.

Nem is maga a rúgás keltette benne a fájdalma, hanem az, hogy a páncélja tovább ment, de a teste egy helyben maradt. Az elrettentést és sebezhetetlenséget kölcsönző tényező mindenre alkalmasnak bizonyult, csak éppen harcra nem.

- Végre egy kis kihívás – harsogta a férfi oly indulatosan, hogy abból még a kard visszalökésére is nyerhetett némi erőt. Amint a lány hátrébb lépett egy lehetséges veszedelem elkerülése végett, már meg is kezdte a maga agresszív támadását. Egy erős, felülről érkező támadás formájában, melyet Rya csak alig tudott kivédeni, hát még fenntartani. A valami rettenetesen kigyúrt férfi szinte nem is ütközött komoly ellenállásba a twi'lek gyöngé karjának köszönhetően, ám neki az esze ezt teljességgel kárpótolta a fizikai hátránya végett. Egyből tudta, hogyan keveredhet ki ebből.

Egy váratlan pillanatban gyomron rúgta az ellenfelét, aki akaratlanul és legfőképp érthetetlenül összerogyott, heves fájdalmak közepette. Ez a rohadt páncél minden egyes rúgásnál belehasított a bőrébe, sokkal jobban járna nélküle. És csakugyan rászánta magát a mozdulatra, mikor egy újabb rúgás érkezett, aztán még egy, és még egy. Rya gyakorlatilag kicsinálta, amíg ezzel a jelentéktelennek tűnő, saját hiúságából fakadó problémával kellett küzdenie. *Csak egyszer tápázkodjak fel...*

„Az Erő mindig megmutatja az utad!” – hasítottak bele a bölcs szavak Xesh elméjébe, melynek hallatán menten szikrákat kezdtek hányni az ujjpercei, a lány pedig egy szempillantás alatt repült egészen a szemközi fal pereméig.

Még hozzá félig ájultam és füstölögve.

Xesh immár diadalittasan tápázkodott fel a talajról. Nem kívánt hosszas beszédet mondani, vagy akár egy mondatot is a lánynak. Sőt, már nem is akarta életben hagyni. Túl erős az akarata ahhoz, hogy további fennakadások nélkül álljon át, és azok igen veszélyesek lehetnek rá nézve. Ezért úgy tervezte, hogy szépen odaballag felé, majd a mellkasába mártja a fénykardját. Ebből a megérkezős rész teljesült is.

Aztán nagyot nézett, mikor a látszólag ájultan heverő lány felugrott a fémes talajról és fejbe rúgta, még hozzá olyan erővel, hogy Xesh orra menten belehasadt az igen merev sarkú bőrcipőbe. Mindig is utálta a lányok ezen ruhadarabjait.

- Meglepődtél!? - csattant fel Rya gúnyosan, egyértelmű jelét adva annak, hogy nem csak jól van, de ez a párbaj még koránt sem döntetett el.

- Hiába minden, meg fogsz halni! – harsogta a sith fenyegetően, majd egy újabb kardcsapásra készült, melyet a twi'lek támadása szinte mérföldekkel előzött meg. Majd egy újabb és újabb nehezen védhető kontrázás következett, de ez csak szépíteni tudta az összképet. Xesh tudta, hogy sokkal erősebb az ellenfelénél, éppen csak valami iszonyatos pechsorozata van. Ami elmúlik.

Ha idővel is, de végezni fog az ellenfelével.

Idő közben Hans szép lassan magához tért. Nem tudta, hogy mennyi zuhant és honnan, ahogyan azt sem, mi fene történt vele. A fejből úgy ömlött a vér, mintha egy újabb kellemetlen vakációra indultak volna a Hoth felé, ám hirtelen minden az elméjébe nyilallt. Az emlékek, s a Xesh által végzett agy mosás kódolása. A hangok ismételten felharsogtak a fejében, és nem tudta, hogy a saját akaraterejének, vagy a fejsérülésének – az eddig történtek fényében inkább ennek – a fényében, de nagyon is ellen tudott állni a parancsnak. Na jó, tán egy kis mértékben.

- *Meg kell ölnöd Rya Vennt, a mestered immár holtan akarja!* – harsogta a mély, leginkább egy pityókás haramiához hasonlító hang az elméjében, és ekkor azon vette észre magát, hogy nem kell feltétlenül engedelmeskednie. A késztetést nagyon is érzi ugyan, de mintha a visszabeszélés jogát is fenntartaná az elméje.

- *És ha őt ölöm meg? Akkor mi lesz, mumus?! –* igen, még önmagával is bunkózott.

- *Meg kell ölnöd őt, ez Xesh, az egyetlen igaz urad akarata!* – erősködött a hang.

- *De nem az én akaratom, az én nevem...*

- *A te neved nem számít, te sem számítasz. Már nem vagy más, mint egy hazugság. Minden, amit mondasz és teszel Xeshtől, a mindenhatótól ered!*

- *Akkor miért is van rám szüksége?*

- *Meg kell ölnöd és kész! Hát nem érted?! –* harsogta tovább a hang, de ezúttal már sokkal, de sokkal erőteljesebben. Mintha a hallottak gyökeret vertek volna a csontjain és csigolyáin át egyenesen a gerincébe. És még most sem értek véget.

- *Sosem vesztetted el a látásodat! Sosem vívtál Xeshel! Azt a porlasztót az orrod elé rakták, és nem elloptak az ellenség orra elől! Te nem vagy több, mint egy hazugság. A birodalmi állomásnál te sosem...* – ekkorra már Hans erősen tántorogni kezdett,

mintha csak erősen becsicscentett volna, úgy ment végig a láng szabdalta folyosón. A hangok egyenesen Rya és a sith felé vezették. S minden összefolyt előtte, a látképe javarészt már csak a hamis események sorában úszott, melyeket az a bizonyos Darth ültetett a fejébe. Egyszerűen semmit sem tehetett.

- Elég! – kiáltotta hangosan, mintha ezzel nagyobb hatást érhetne el.

- *Sosem volt tanítványod, kit a szemed láttára öltek meg...* – harsogta a mély hang tovább, rávilágítva egy nagyon is fontos eseményre. Valamire, ami erőt adhat neki.

- *De már van... Rya igazi és most csak ő számít! Hitt bennem, az életét, az álmait tette kockára... és én cserbenhagytam őt. De nem... csak eddig, és nem tovább. Ebben nem állíthatsz meg!* Hallasz engem?! Nem állíthatsz meg! – az immár hangosan kiáltott szavak után, mintha egyszer csak tovaszállt volna az átok. Már szabad volt, oda mehetett és azt tehetett, amit akart. És pontosan tudta, hogy mit cselekedjen.

- Csak annyit tudsz, kislány? – nevetett fel Xesh, az egyre fáradó lányra meresztve a hátborzongató tekintetét. Mostanra már lehajította magáról a vaskos vértet.

Így szabadon, ám védelem nélkül mozoghatott a harctéren.

- Várd ki végét! – és a szavak hallatán Hans tűnt fel az egyre csak roskadozó folyosó (már ami megmaradt belőle) végén. Hirtelen azt hitte, egy újabb veszedelmes ellenféllel kell számolnia, ám ekkor a legvártalanabb dolog következett.

Az ezeryi sebből vérző, erősen tántorgó férfi a sith felé fordult, és menten nekiesett a fénykardjával. Xesh nem is tudta, hogy mi folyik körülötte, olyan gyorsan érte a támadás, ám mégis könnyű szerrel hárította a sárgásan izzó pengét, majd látta a szeme sarkából a lány újabb támadását. Választása nem lévén hátraszökellt, felkészülten állva az újabb próbatétele előtt, méghozzá ahhoz, hogy...

Gondolatmenetét egy újabb támadás szakította félbe. Szinte észre sem vette, de a sárgásan ragyogó plazma centikre állt meg a szemeitől és a törött orrától. Reflexből védte ki a támadást, az ösztönei a puszta túlélésért hívta segítségül az Erőt. Egy erélyes mozdulattal hamar hátralökte a fenyegető fegyver élet, s az az izgága kis twi'lek már megint elkezdte csinálni a műsort. Mialatt már egy förtelmes támadásba kezdett Arkam ellen, a lány felszökellt a levegőbe. Átsuhanva a sith és a vörösés penge felett, egyenesen mögötte a talajra érkezve.

Egy ideig, tán két röpké percig sarokba szorult vadállatként kellett küzdenie. Hol egy hátulról, hol egy előlről érkező pengét hárítva. Már épp fogytán érezte az erejét, mikor felötlött neki a tökéletes megoldás. Akár hálát is adhatott volna az Erőnek.

Megvárta, amíg a két ellenfele megpróbálja összehangolni a támadását, aztán meglepő ruganyosságról tett tanúbizonytságot. A háta és a fél teste bizonyára egy hétig is átkozni fogja a pillanatot, de legalább az élete nem. Mindketten egyszerre támadtak rá, így egybe is esett a holtidejük. Ahogyan egészen a már nem létező plafon magasságáig emelkedett a levegőben, olyan tökéletességgel rúgta feje Hanst, hogy a szerencsétlennek még egy metsző- és egy zápfoga is kiszánkázott az állkapcsából. Rya menten a segítségére sietett, de már nem sokat tehetett. Az általa újfant a példaképének tartott egyén a soron következő jobbegyenes hatására ájultan – vagy tán holtan? – esett a talajra. Így is szerencséje volt, hisz a zöldesen izzó penge

védése meggátolta a biztosan halálos megoldástól. Ám ma mindenképpen meghalnak, így az egész értelmetlen. Legalábbis egyelőre.

Hisz azok a robbanások sem lehettek véletlenek.

Rya szívesen megnézte volna, hogy mi okozta, és miért érez mindenfelé halált és rettegést, mikor már csak ők küzdenek. De ennél akadt jobb dolga is. Még mindig akadt egy sith, kit mindenképpen meg kellett fékeznie.

- Mondd csak, Rya Venn, hát nem félsz? – förmedt rá a sith, ekkora már sebesültek és kimerültek voltak, mindketten. Xesh csak az időt próbálta húzni, hátha hamarabb nyeri vissza az értékes erejét, mint az ellenfele. Bár a törött orrból egyre csak a talajra csöpögő vér nem éppen ezt sejtette. Valamint a twi'lek kis termete és fiatal kora sem.

- Mégis mitől kellene, tőled? – nevetett fel gúnyosan.

- Például – mormogta sith egyre dühösebben. – És mi van a halállal? Hisz attól mindeni fél, sőt, szinte már retteg. Az biztosan megkörnyékezett már. Nemde?

- Az nem számít, hogy velem mi történik. És tudom, hogy bármi is lesz, téged megállítanak. Sőt, én leszek az, aki keresztüldöfi a testedet!

- Ez egy igen ambiciózus törekvés... a körülményeket tekintve – eközben még mindig kardot-kardnak meresztve lépdeltek, szorosan egymással szemben. A félelem, az izgalom egyaránt átjárta a testüket. *Hisz, hogy ne félt volna szegény Rya?*

- Ez így van, így volt, és így is lesz. Egy magasabb cél diktálja, amit te nem érthetsz. Ami az illeti, én magam sem értem. Csak azt tudom, hogy én lettem a szerencsés, akit négyezer éven át rángattak egészen ide, hogy megöljön téged.

- Hmm... kell ennél több motiváció? Hát a mellkasod közepén tátongó lyuk biztosan az lesz! – kiáltotta oly harciasan és fenyegetően, mint azt kezdettől fogva tervezte. Rya csakugyan megrettent felé éles szögben közeledő pengétől, de koránt sem annyira, mint Annie cserbenhagyásának lehetőségétől.

Nem, az nem történhet meg – suttozta a gondolatai közt, miközben ráeszmélt, hogy a sith olyannyira alábecsülte a ruganyosságát, hogy azt hitte, a fénykardjával fog majd gátat szabni a fenyegetésnek. Ehelyett egy sokkal kényelmesebb megoldást választott, mely nem csak a penge alól menti meg, de még egy valamire való esélyt is ad neki a végső győzelemhez. Nem is értette, mire várt még.

Egy sebes lábmozdulattal már a sith közelében is termett. Miután az Erő megnyugtatta a felől, hogy az ádáz penge biztosan a nagy semmit háborgatja majd, elernyesztette a lábizmaidat. Hagyta, hogy a talaj átvegye a kezdeményezést, és ő sebesen, egyenesen a férfi széles terpeszben tartott lábai alatt szánkázzon el. Kis termetének és valami irdatlanul hajlékony ízületeinek köszönhetően éppen csak átfért alatta, emellett egy másik dolgot is megcselekedhetett.

Arra már nem akadt ideje, hogy Xesht egyszerűen kettévágja, de még így is gondoskodhatott a felől, hogy ne egy darabban érje a talajt. A fénykardjához legközelebb eső lábát még mindig leszelhette, és ezúttal teljes sikert ért el.

Xesh fájdalmas ordítása tisztán tudatta vele, hogy már harcképtelen. S mikor egy ruganyos mozdulattal felpattant a fémes talajról, már a fájdalma közepette vergődő férfire is figyelmes lehetett, akitől a bal lába legalább fél méterre hevert. Ha ez egy

vibropenge lett volna, akkor mindent elöntene a vér egy, a térd egykori vonala felett húzódó, szinte mesteri módon kiégetett csont helyett.

Hab a tortán, hogy a sith még a fénykardját is elejtette.

- Kegyelem... kegyelem! – hebegte Xesh, immár nem volt több, mint egy szájalmas fajankó, aki még becsületből sem hajlandó meghalni az ügyéért.

- Sajnálom... de te nem élhetsz – felelte a lány jéghidegen, majd a zöldesen izzó pengét úgy mélyesztette a nagy Darth Xesh mellkasába, mint azt Sigil tette a legelső mesterével. Amint megtette, amit meg kellett tennie, menten könnybe lábadtak a halványkék szemei. Tudta, hogy ha ő életben marad, akkor az egész galaxis romba dől, és keserű évezredek következnek. De ezt akkor sem vehette magára a lelke. Nem anélkül, hogy az immár vérbe fagyott test fölé hajoljon, és hevesen zokogni kezdjen.

Az Erőre, mit... mit tettem?

A roppant palota körül ekkorra már sorra sorakoztak a katonák. A Köztársaság büszke harcosai, harcjárművei és karforgatói diadalittasan álltak Xesh porrá zúzott hadseregének holt látképe felett. Mindenfelé izzó interdicatorok, ISF-ek és sith tankok maradványai égtek a talajon, birodalmi harcosok hamvai heverték a láng szabdalta mezőkön. Az egekbe tornyosuló épület orma felett még két hammerhead is lebegett.

Egy idelent harcoló katona nem is érthette volna, hogy lehetséges ez. Elvégre ők csak azt tudták, hogy az ellenség lehengerlő fölényben van, s immár minden remény elveszett. Nem sejtették, nem is sejthették a Dodonna admirális által már régóta beígért erősítés érkezését. A hatalmas flotta érzése mindenkit ledöbbsentett, valamint a tény, hogy a háború immár feléjük boruló nyelvének köszönhetően könnyű szerrel átgázoltak az ellenségen. Szétverve Xesh főerőit, eldöntve a háború kimenetelét egyszer, s mindenkorra. Hiszen a Tanács nem volt hülye, ahogyan a Szenátus sem. Tudták, hogy Ilyum után, ha évek elteltével is, de jó eséllyel a Főváros következne.

Ezen felül a délceg hajók, bátor katonák és zseniális hadvezérek özöne egy merőben más, jóval keserűbb hírt is magával hordozott. Ők ráleltek az okára, hogy támadhatott meg a sith egy olyan bolygót, melynek még csak a helyzetét sem ismerte, és miért nem tudott a megsegítésről, szinte senki sem.

Hans Arkam elárulta őket, ebben már teljességgel biztos volt Dodonna admirális. Elvégre a férfi kommunikátoráról érkezett az adás, mely pontosan tudatta a Birodalommal ezen immár életteli, de mostanra már javarészt romokban heverő világ helyzetét. Ő volt az, ki visszatartotta a reménykeltő információt. Mindenkinek, még a saját tanítványának is azt sugallva: immár nincs segítség.

Maga a fellegvár csupán azért maradhatott állva – bár így is megpörkölték egy kicsit, már csak a formaságok kedvéért is –, mivel Zaelon mester mindenképp kézzel fogható bizonyítékot akart a sith haláláról, nehogy hónapokon, ha nem éveken át gubbasszanak az önelégültségükben fürödve, mielőtt újabb elsöprő erejű támadás érné őket. Ezért ő, Shae és még számos remek Jedi megindult a hatalmas épület veszedelmes főbejárata felé. Teljességgel készen állva, hogy egyszer és mindenkorra leszámoljanak a nagyúrral, mikor egy váratlan dolog következett.

Hirtelen – mikor a mesterek már csak néhány tucat lépésre jártak tőle – szélesre tárult a vaskos duracélkapu, és a létező legváratlanabb látvány érte a bölcseket. Egy

kislány lépett ki a bejáraton, lassú, dermedt léptekkel hasítva a hamvakkal teli talajt. Testét parányi égési sebek, és kisebb zúzódások borították ugyan, de ettől eltekintve szinte tökéletes egészségi állapotnak örvendett. Már ami a testét illette, a lelke ugyanis már egy merőben más tényezőt jelentett. Shae szinte csak látomásból ismerte ugyan, de mégis tisztán látta a szemein, hogy valami rettenetes vész érte.

Azokon látszott, hogy valami olyasmit kellett tennie, melyre már sosem emlékezhet vissza mosollyal, s örömmel. A megpróbáltatásokba még a lelke, szívének a legbelsője is beleborzongott, szinte már sokkos állapotot élt át.

- Rya, mi történt? – kérdezte tőle aggódva, amit a lány elhaladt mellette, s a megannyi döbbséget férfi és nő előtt, kik szinte el sem hitték a látottakat. A nő sem érzett másképpen, mikor a twi'lek megtorpant, majd két fénykardot nyújtott a kezébe, tulajdonképpen egyesével. Az első egy mély, feketés barázdák által megtört markolatú szablya volt, melynek rendkívül hegyes, szinte már tű éles volt a nyele.

Darth Xesh kardja volt, ehhez kétség sem fért.

A másikat már jóval könnyebb volt felismernie, hiszen már oly sok alkalommal szembesült vele az élete folyamán. A lekerekített nyelű, sima fegyver nem másé, mint az egykori szerelméé volt. Az egykor legendás, ám mostanra mégis árulóvá lett Hans Arkam tábornoké. Shae nem is tudta, hogy ennél nagyobb fájdalmat valaha is átélt-e a szíve. Agymosott volt vagy sem, ő mindig is látta a reményt, miszerint egyszer újra épelméjű lesz, s akkor ismét folytathatják, mit nem lehetne. Ám így... Már egyszerűen lehetetlen. S csak ekkor nyilallt bele a tudat, hogyha ő ezt érzi:

Mi dúlhat a lány lelkében?

Aki csak tovább sétált, rá sem hederítve a felé meredő büszke, elismerő szemekre, nem is értette, hogy mégis mi lehet ily örömteli ebben. Ezt sokkal inkább a gyász és a keserűség percének, mint a diadal pillanatának élte meg. Hiába mentett meg egy galaxist – bár úgy tűnik, nélküle is boldogultak volna, viszont ő ölte meg Xesht, tehát övé az érdem. Különbösen is, sosem tudhatja az ember... –, többet vesztett, mint azt valaha is hitte volna. Csoda, hogy a lelkiismerete nem ment rá az esetre.

Elvégre annak meg kellett maradnia, ha ilyen lesújtottan érzi magát a Győzelem Napján, legalábbis ekképp emlegetik majd e pillanatot, mindörökre. Mikor a most keserűen baktató twi'lek megmentette a Köztársaságot – és a galaxist, és a Lázadást, és Anniet –, ám mégsem kezdett önfeledt ünneplésbe. Csupán botorkált egy darabig, mintha csak ülőhelyet keresne, aztán csakhamar rá is telepedett az egyik fémes tárolóra, mely éppen egy szék magasságával vetekedett ki a talaj szintjéből.

Ha többiek már nagyon is, de Shae nem akarta annyiban hagyni a dolgot, ám Zaelon még egyszer utána szólt, tudván, hogy a lány túlságosan is távol van ahhoz, hogy meghallhassa a párbeszédüket. Hiszen nem kis dolgot kellett eldönteniük.

- Mielőtt vigasztalni kezdenéd, szeretném, ha te tudatnád vele a hírt... – ekkor a yodaszerű figura vett egy mély levegőt, majd a többi Jedi merő tekintetei közt folytatta a mondandóját. – Hans elárult bennünket, és Rya volt az, aki vállalta érte a felelősséget. A Rendből mindenképpen távoznia kell – a többi Jedi bőszen helyeselt.

- Hogy... mi van?! – csattant fel az egyébként teljesen nyugodt vérmérsékletű nő az idegességében. – Most mentette meg a galaxist...

- Tudom, de a szabály az szabály. Be kell tartanunk az őseink hagyományait.
- Ha betartottuk volna, akkor te kezeskedtél volna Hansért – a nő bájos szemei, mintha már szikrákat szórtak volna Zaelonra. A nő eddig a saját apjaként tisztelte ugyan, de be kellett látnia: nincs nála álszentebb személy a csillagok özönén. – De nem, te féltetted a helyed a Tanácsban, ezért úgy állítottad be az egészet, mintha Rya lenne az egyetlen, aki felvállalhatná a felelősséget. Tudtad, hogy ez lesz... végig tudtad! – akárhányszor futott végig a nő elméjén a tudat, mind haragosabbá tette.
- Ami történt, az megtörtént, a körülmények már nem számítanak. Neki me...
- Egy fenét kell mennie, ő egy hős! – szakította félbe a mondandóját az épp ekkor érkező Tyrion. Mindig is maga, az élről szerette vezetni a harcokat, így még idejében ideérhetett. – Gondolkozz már! Ha Ryát kivágjátok a Rendből, azzal szégyenbe tapossátok a Jedi nevet. Ha valaki csak belenéz a feljegyzésekbe, hatvan, száz, sőt, tán négyezer év múlva is, azt fogja mondani, hogy ti nem voltatok többek egy rakás álszent féregnél. Hogy csak a saját céljaitokra használtátok a lányt, aztán, amikor már nem volt rá szükségetek, egyszerűen megszabadultatok tőle. *Igazuk is lenne...*
- Tehát nem rúghatjuk ki, de egyúttal nem is jutalmazhatjuk – szögezte le az újabb aggályát Zaelon mester. – Igen, legyőzte Xesht, de nem sokkal előtte segített egy árulónak, hogy káoszt hozzon erre a világra. A jó és rossz nem oltja ki egymást, ez nem olyan, mintha csak tűzzel és vízzel játszana az ember. Ryának meg kell fizetnie az árát a tetteiért, máskülönben egy rakás másik eset felett is képtelenek leszünk majd szemet hunyni. Ha egynek megenhetjük, ezernyi terem a helyébe.
- Nekem lenne egy javaslatom – tette hozzá Shae.

Rya sokáig bámulta a semmit, egyre csak az alig fél órája történetek lebegtek a lelki szemei előtt. Volt, ki vérével, volt, ki a hamvaival, s volt, ki a könnyeivel fizetett e keserű napért, melyet mindenki más csak diadalteljesnek nevez.

- Jól vagy? – törte meg Shae édes hangja a hosszas, megnyugtató csendet. A nő bájos vonásai, kecses ruházata és a szelíd mosolya épp most érkezett föléje.

- Meg kellett ölnöm Xesht... aztán végeznem kellett a saját mesteremmel. Hogy érezhetném magam ezután? – fordította Shae kékesen ragyogó tekintete felé a végletekig kisírt, kis mértékben még mindig könnyező szemeit.

- Tudom, hogy nehéz... de sokkal rosszabb is lehetett volna. Legalább te kiértél onnan, épségben. És tudom, hogy meglepetésnek szánták, de Hawkot felvitték az egyik hajó gyengélkedőjébe. Kutya baja sem lesz. Leon pedig utána ment, gondolom nem akart elveszni a sok ismeretlen arc között.

- Még élnek – csillantak fel halványan a lány szemei. Legalább ők megmaradtak neki. – De... – emelte fel hangját némi szipogás, és mély búslakodás közepette – én csak nyugalmat akartam. Letelepenni egy szép helyen, ahol nem háborgathat senki. Erre én lettem az, akinek be kellett mennie... akinek meg kellett tennie.

- Ez esetben jó hírem van – közölte helyet foglalva a lány mellett, a vállára téve a kecses karját, melynek lágy bőréhez a vékony szövetruha úgy simult, akár a selyem. – Zaelon úgy döntött, hogy a történetek ellenére köztünk maradhatsz, és holnaptól hivatalosan is én leszek az új mestered. Egyébként is rám hárult volna a feladat a múltkor, szívesen veszek magamhoz néhány évre.

- Köszönöm, mester – felelte a lány, ahogyan az illem diktálta.
- És képzeld, az Alderaanon lesz az első megállónk.